

มาตรการปิดบล็อกเว็บไซต์ของกระทรวงไอซีที :แนวทางการแก้ปัญหาหรือเพิ่มปัญหาให้กับโลกออนไลน์?

ไพบูลย์ อมรภิญโญเกียรติ*

ภายหลังจากมีการก่อตั้งกระทรวงไอซีทีในปี พ.ศ.2545 ให้เป็นหน่วยงานในการดูแลรับผิดชอบเกี่ยวกับนโยบายเทคโนโลยีสารสนเทศ รวมถึงการแก้ไขปัญหาเว็บไซต์ที่เผยแพร่เนื้อหาที่ขัดต่อกฎหมาย เช่น สื่อลามก อนาจาร เกมส์ออนไลน์ การพนันขั้นต่อ การค้ามนุษย์ ข้อความที่หมิ่นพระบรมเดชานุภาพ ฯลฯ ในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา ทุกครั้งที่มีปัญหาการเผยแพร่ข้อมูลที่ผิดกฎหมายข้างต้น มาตรการที่กระทรวงไอซีทีหรือรัฐบาลมักใช้ในการแก้ไขปัญหา คือ การปิดหรือบล็อกเว็บไซต์ แต่สิ่งที่เป็นผลลัพธ์ตามมาจากมาตรการดังกล่าวของรัฐ คือ “ยิ่งบล็อกเว็บไซต์มากเท่าใด เว็บไซต์ที่มีเนื้อหาผิดกฎหมายก็เพิ่มมากขึ้นตามลำดับ” จนท้ายที่สุดเมื่อเดือนตุลาคม 2551 กระทรวงไอซีทีที่มีความเห็นว่า รัฐบาลควรแก้ไขมาตรา 20 ของ**พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 (“พ.ร.บ. คอมฯ”)** โดยให้อำนาจรัฐในการปิดหรือบล็อกเว็บไซต์ได้ทันทีโดยมิต้องขออนุญาตจากศาล รวมถึงการซื้อโปรแกรมคอมพิวเตอร์ซอฟต์แวร์มูลค่าหลายสิบล้านบาทมาเพื่อปิดหรือบล็อกเว็บไซต์ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น บทความนี้ผู้เขียนจะหยิบยกปัญหาดังกล่าวมาวิเคราะห์วิจารณ์และนำเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวที่ว่า แนวทางแก้ไขปัญหานั้นถูกต้องควรเป็นอย่างไร

สภา

ปัญหาการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตโดยเผยแพร่เนื้อหาที่ผิดกฎหมายในประเทศไทย จากสถิติ

การรับเรื่องร้องเรียนที่เกี่ยวข้องกับเว็บไซต์ซึ่งรวบรวมโดยกระทรวงไอซีทีในเดือนตุลาคม 2551 ที่ผ่านมาจะพบว่า ปัญหาเว็บไซต์ที่เผยแพร่เนื้อหาที่ผิดกฎหมายระหว่างเดือนมิถุนายน 2550 ถึงกันยายน 2551 มีสูงถึง 478 เรื่อง ทั้งนี้ไม่รวมเว็บไซต์ที่ถูกปิดหรือบล็อกก่อนหน้านี้ที่มีมากกว่า 5,000 เว็บไซต์ ดังรายละเอียดที่ปรากฏข้างทำยนี้

* กรรมการผู้จัดการบริษัท ที่ปรึกษากฎหมาย ไพบูลย์ จำกัด, นิติศาสตร์บัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ 2) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, นิติศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, นิติศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยลอนดอน (เกียรตินิยม)

สถิติการรับเรื่องร้องเรียนแต่ละหน่วยงานแยกตามประเภทความผิดระหว่าง มิ.ย.50 – ก.ย.51

เรื่อง	ตำรวจ (กทม.)	ตำรวจ (ภูมิภาค)	หน่วยงาน อื่นๆ	ประชาชน	ไม่ระบุ	รวม
website ที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสม	36	4	62	4	0	106
การดักดูข้อมูล หรือเก็บรวบรวมข้อมูล	2	0	1	2	0	5
การติดต่อภาพไม่เหมาะสม และเผยแพร่สู่สาธารณะ	3	0	1	0	0	4
เปิดเว็บ Camfog	1	0	0	0	0	1
การพนัน	2	0	0	0	0	2
การระดมใจมดี	1	0	0	0	0	1
การส่ง E-mail โดยปกปิดที่อยู่หรือข้อความสำคัญให้กับผู้อื่น	0	0	1	0	0	1
การหมิ่นประมาทผ่าน E-mail	5	5	4	2	0	16
การหมิ่นประมาทผ่าน PDA, โทรศัพท์มือถือ	9	0	3	0	0	12
การหมิ่นประมาทผ่าน Website	15	4	16	4	1	40
การหลอกลวง หรือ Phishing	7	1	10	2	0	20
องค์กรของรัฐขอความช่วยเหลือ	154	37	66	3	1	261
ตอบรับการช่วยเหลือจากหน่วยงาน	3	1	3	1	1	9
รวม	238	52	167	18	3	478

จาก ปัญหาดังกล่าวข้างต้นจึงเกิดข้อสงสัยว่า พ.ร.บ.คอมฯ และมาตรการปิดบล็อกเว็บไซต์ดังกล่าวของกระทรวงไอซีทีที่มีประสิทธิภาพและ ต้องแก้ไขกฎหมายจริงหรือไม่

เหตุที่ พ.ร.บ.คอมฯ การปิดหรือบล็อกเว็บไซต์ที่ไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้

ปัญหาดังกล่าวข้างต้นเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นทั่วโลกไม่เฉพาะในประเทศไทย เนื่องจากพื้นที่ในโลกอินเทอร์เน็ต หรือ Cyber Space นั้นไม่มีพรมแดน (borderless) และไม่มีขอบเขตหรืออาณาเขต (Territory) เหมือนในโลก Real Space ดังนั้นการบังคับใช้กฎหมายและใช้มาตรการทางเทคนิค (Lex Electronica^[1]) ของแต่ละประเทศจะประสบปัญหาเหมือนกันคือ

- (1) **ปัญหาการขัดกันของกฎหมาย (Conflict of Laws)** เพราะกฎหมายของแต่ละประเทศนั้นจะสามารถบังคับใช้ได้เฉพาะในเขตอำนาจอธิปไตย (Sovereignty) หรือในดินแดนของตนเองเท่านั้น (ขณะที่เว็บไซต์นั้นสามารถอัปโหลด (upload) เนื้อหา ไปไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์เซิร์ฟเวอร์ที่อยู่ในประเทศต่างๆ ได้ทั่วโลก) ดังนั้น หากเว็บไซต์ ก. ที่เผยแพร่ภาพลามกอนาจาร (มีแฟ้มข้อมูลอยู่ในเครื่อง

[1] Lex Electronica หมายถึง การใช้เทคโนโลยีให้มีสภาพบังคับใช้เหมือนกฎหมาย ในการป้องกันการกระทำผิดไม่ให้เกิดขึ้น เช่น การป้องกันการละเมิดลิขสิทธิ์ โดยการให้เทคโนโลยีการเข้ารหัส (encryption) ในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ซอฟต์แวร์ การใช้ Firewall ป้องกันปัญหาแฮคเกอร์หรือไวรัสคอมพิวเตอร์ การปิดหรือบล็อกเว็บไซต์ เป็นต้น

คอมพิวเตอร์ อยู่ที่สหภาพยุโรป) เนื้อหาในเว็บไซต์ที่นั้นอาจถูกต้องตามกฎหมายของสหภาพยุโรป แต่เนื้อหาของเว็บไซต์ ก. อาจขัดต่อกฎหมายไทย จึงเป็นปัญหาว่า จะนำกฎหมายใดมาใช้บังคับเป็นหลัก นอกจากนี้ในทางปฏิบัติเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า “เป็นไปได้ที่เว็บไซต์หนึ่งเว็บไซต์จะให้บริการหรือเสนอขายสินค้าโดยทำถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายทุกประเทศในโลก”

(2) **ปัญหาเขตอำนาจศาลในการพิจารณาคดี (Jurisdiction)** กล่าว คือ เมื่อเกิดปัญหาข้อพิพาททางกฎหมายบนอินเทอร์เน็ต ศาลของประเทศใด จะมีอำนาจในการรับพิจารณาคดี ศาลของประเทศที่มีความเสียหายเกิดขึ้น หรือศาลที่จำเลยมีภูมิลำเนา^[1]

(3) **ปัญหาการบังคับใช้ของคำพิพากษาของศาลหรือคำสั่งทางการปกครอง (Legal Enforcement)** กล่าว คือ เมื่อศาลมีคำพิพากษาหรือรัฐบาลมีคำสั่งในทางปกครองออกมา ในกรณีที่เว็บไซต์ (ซึ่งมีเครื่องคอมพิวเตอร์เซิร์ฟเวอร์ตั้งอยู่ในต่างประเทศ และ/หรือ เจ้าของเว็บไซต์ที่นั้นมีภูมิลำเนาอยู่ในต่างประเทศ) เผยแพร่เนื้อหาที่ผิดกฎหมาย คำพิพากษาของศาลไทยหรือคำสั่งของกระทรวงไอซีทีในการปิดหรือบล็อกเว็บไซต์ก็ไม่สามารถบังคับใช้กับเว็บไซต์หรือเจ้าของเว็บไซต์ที่อยู่ในต่างประเทศได้ เพราะคำพิพากษาของศาลต่างประเทศเป็นเพียงแค่พยานหลักฐานชิ้นหนึ่งเท่านั้น^[2]

จากช่องโหว่ทางกฎหมายดังกล่าวทำให้ในทางปฏิบัติรัฐบาลในบางประเทศ (รวมถึงประเทศไทยด้วย) จึงมักนิยมใช้ “**มาตรการทางเทคนิค (Lex Electronica)**” ในการปิดหรือบล็อกเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาขัดต่อกฎหมายโดยออกคำสั่งไปยังผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (ISP) เจ้าของเว็บไซต์ (Website Owner) ผู้ให้บริการเชื่อมต่อเครื่องคอมพิวเตอร์เซิร์ฟเวอร์ (Hosting Service Provider) หรือผู้ให้บริการเกตเวย์ (Gateway Service Provider) ให้ปิดบล็อกเว็บไซต์ทั้งในและต่างประเทศ ซึ่ง **ทันทีที่มีการปิดหรือบล็อกเว็บไซต์ดังกล่าว เจ้าของเว็บไซต์ก็จะย้ายเว็บไซต์นั้นไปเชื่อมต่อในประเทศอื่นทันที รวมถึงการแก้ไขเปลี่ยนแปลงชื่อเว็บไซต์ (Domain Name) และชื่อที่อยู่บนอินเทอร์เน็ต (IP Address) สามารถทำได้ภายในระยะเวลาเพียงไม่กี่นาที ด้วยสาเหตุนี้จึงทำให้นโยบายของกระทรวงไอซีทีในการปิดหรือบล็อกเว็บไซต์หรือ ชื่อเครื่องคอมพิวเตอร์และโปรแกรมคอมพิวเตอร์ซอฟต์แวร์ราคาแสนแพงมาบล็อก จึงเป็นการแก้ไขปัญหาที่ปลายเหตุและมีผลทำให้เว็บไซต์ที่ผิดกฎหมายเพิ่มมากขึ้น**

[1] หลักการในการวินิจฉัยว่า ศาลใดมีอำนาจในการพิจารณาคดีในต่างประเทศมี ดังนี้

(1) **หลัก "Effect Doctrine"** พิจารณาที่ท้องที่ที่ “ความเสียหาย (Damage)” เกิดขึ้น เป็นหลักคดี Sheville v. Press Alliances S.A. (1998) ECR I-418 (ECJ-European Court of Justice) (2) **หลัก "Sliding Scale" Doctrine** พิจารณาถึงเจตนาของผู้กระทำผิดเป็นสำคัญ (Purposeful Availment) คดี Zippo Manufacturing v. Zippo Dot Com, Inc. 952 F. Supp. 1119 (W.D. Pa 1997) (3) หลัก "Degree of Interactiveness" พิจารณาโดยแบ่งประเภทของเว็บไซต์เป็น 3 ประเภท - Passive - Active - Interactive คดี Weber v. Jolly Hotel (977 F. Supp. 327 (D.N.J 1997)

[2] คำพิพากษาฎีกาที่ 585/2461

การ ปิดหรือบล็อกเว็บไซต์นั้นเป็นมาตรการที่ประเทศสหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรปไม่ นิยมใช้ เพราะนอกจาก
ขัดต่อหลักกฎหมายสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานตามรัฐธรรมนูญแล้ว ยังไม่ได้เป็นการแก้ปัญหาด้วย เป็นเพียงการ
ใช้งบประมาณของรัฐไปในทางที่ผิด ซึ่งผู้เขียนขอหยิบยกความเห็นทางกฎหมายที่น่าสนใจของผู้เชี่ยวชาญทาง
คอมพิวเตอร์ ซึ่งระบุไว้ในคดี ยาสู ดอทคอม (UEJF and LICRA V Yahoo! Inc – 2000) ที่ศาลฝรั่งเศส
ตัดสินเมื่อปี พ.ศ. 2543 ให้ยาสู อิงค์ (เจ้าของเว็บไซต์ yahoo.com) ระวัง การให้บริการจำหน่ายสินค้าที่
เกี่ยวกับนาซีหรือฮิตเลอร์ (เพราะผิดกฎหมายเหยียดผิวของฝรั่งเศส) แก่ผู้ให้บริการในประเทศฝรั่งเศส ซึ่งนาย
วinton เซอร์ฟ (Vinton Cerf) ผู้เชี่ยวชาญของ ยาสู ดอทคอม ให้การต่อศาลในประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับการ
ปิดหรือบล็อกเว็บไซต์หรือจำกัด คนในการใช้บริการอินเทอร์เน็ตว่า **“เป็นการยากที่จะป้องกันและตรวจสอบ
ที่อยู่บนอินเทอร์เน็ต (IP Address) ของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต เนื่องจากผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต
สามารถใช้ที่อยู่บนอินเทอร์เน็ตที่เปลี่ยนแปลงได้ (Dynamic IP Address) หรืออาจใช้เทคโนโลยีที่ไม่
สามารถตรวจสอบ IP Address ของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต (Anonymous User) ได้”** ผล สุดท้ายคำสั่ง
ปิดบล็อกเว็บไซต์ของศาลฝรั่งเศสก็ไม่เป็นผล และถูกยกเลิกให้เป็นโมฆะโดยคำสั่งศาลอเมริกาว่า ขัดต่อหลัก
สิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐาน (The First Amendment)

แนวทางการแก้ไขปัญหา

เพื่อ แก้ไขปัญหาดังกล่าวข้างต้น ในประเทศสหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรป รัฐจะใช้มาตรการ 3 มาตรการ
ร่วมกัน คือ 1) การปรับใช้กฎหมายที่มีอยู่ (Law Enforcement) 2) มาตรการทางเทคนิค (Lex Electronica) 3)
การสร้างองค์กรดูแลควบคุมตนเอง (Self-Regulation)

1. การปรับใช้กฎหมายที่มีอยู่กับปัญหาเพื่อแก้ไขปัญหาแต่ละเรื่องที่เกิดขึ้นกับสื่ออินเทอร์เน็ต
แนวทางนี้ประเทศไทยก็ได้ดำเนินการอยู่เช่นกัน กล่าวคือ เมื่อมีการเผยแพร่เนื้อหาที่ขัดต่อกฎหมายเรื่องใดก็นำ
กฎหมายเฉพาะในแต่ละเรื่องนั้นมาปรับใช้ เช่น เมื่อมีการโฆษณาขายยาไวอะกัลล่าออนไลน์ก็ใช้ พ.ร.บ. ยา
พ.ศ. 2522 มาลงโทษหรือโฆษณาออนไลน์เกินจริงก็ใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 (เรื่อง การ
โฆษณา) มาลงโทษ เป็นต้น

2. การใช้มาตรการทางด้านเทคนิค (ใช้เทคโนโลยีควบคุมและจำกัดพฤติกรรมของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต
“Code as code”) โดย รัฐบาลหรือหน่วยงานเอกชนจะใช้โปรแกรมซอฟต์แวร์ต่างๆ ในการตรวจสอบป้องกัน
ปิดหรือบล็อกเว็บไซต์ การดาวน์โหลดรูปภาพ สื่อมลามกอนาจารจากชื่อโดเมนที่ลงท้ายหรือประกอบด้วย
ถ้อยคำที่สื่อไปในทางที่ เกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศ อาทิเช่น คำว่า “____sex.com”
“_____xxx.com”

3. วิธีการให้องค์กรเอกชนหรือผู้ที่อยู่ในโลกอินเทอร์เน็ตดูแลควบคุมตนเอง (Self-Regulation)
เป็น มาตรการที่ประเทศไทยไม่เคยนำมาพิจารณาใช้แม้แต่บ่อย ขณะที่ในต่างประเทศเป็นที่นิยมและ

ได้รับการยอมรับเป็นอย่างมาก เนื่องจากการแก้ไขปัญหาการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศที่ถูกต้อง ไม่ใช่เพียง การแก้ไขกฎหมายหรือบังคับใช้กฎหมายที่เข้มข้นกับใช้เทคโนโลยีบล็อก แต่ต้องแก้ไขที่ ผู้ใช้สื่ออินเทอร์เน็ตกล่าวคือ การสร้างจริยธรรมให้กับคนใช้อินเทอร์เน็ต โดยนำจริยธรรมมากำหนด เป็นรูปแบบลายลักษณ์อักษร เช่น กำหนดเป็น “Code of Ethics” และ “Code of Conduct” (ซึ่งการสร้าง กฎเกณฑ์กติกาแบบนี้ ชาว Netizen เรียกว่า “Netiquette”) อย่างไรก็ตามหัวใจสำคัญของมาตรานี้ คือ ต้อง มี “มาตรการลงโทษทางสังคม (Social Sanction)[1]” นอกจากนี้รัฐควรดำเนินการดังต่อไปนี้

1. มาตรการส่วนภาครัฐ (State Norm Level) รัฐควรดำเนินการจัดตั้งองค์กรอิสระ (Independent Authority) และสนับสนุนให้หน่วยงานเอกชนแต่ละแห่งดูแลควบคุมกันเอง เช่น IETF (Internet Engineering Task Force), PICS (Platform for Internet Content Selection), IWF (Internet Watch Foundation) และให้ ความร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศ เช่น หน่วยงาน WIPO ฯลฯ

2. มาตรการส่วนภาคเอกชน (Private Norm Level) ในส่วนภาคเอกชนในต่างประเทศนั้น รัฐบาลควรมี การส่งเสริมนโยบายดูแลควบคุมตนเอง โดยหน่วยงานที่ภาคเอกชนกำหนดขึ้นเอง เช่น

ก) การใช้หลักเกณฑ์เรื่องนิติกรรมสัญญา (Contract) โดยวิธีนี้รัฐหรือกระทรวงไอซีที ควรจะส่งเสริมให้ภาคเอกชนทำสัญญาผูกพันระหว่างกัน เช่น ให้องค์กรผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (ISP) หรือ เจ้าของเว็บไซต์กำหนดสัญญาหลักหรือสัญญามาตรฐาน (Model Contract) ของตนเองที่มีข้อความห้าม ผู้ใช้บริการใช้อินเทอร์เน็ตเผยแพร่เนื้อหาผิดกฎหมาย หรือกำหนดให้หลัก Netiquette เป็นส่วนหนึ่งของ สัญญา และใช้สัญญาดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของบริการที่อยู่ภายใต้ธุรกิจควบคุมสัญญาตาม

[1] มาตรการลงโทษทางสังคม สามารถทำได้ 2 รูปแบบคือ 1) มาตรการลงโทษโดยองค์กรนั่นเอง เช่น มีการกำหนด trustmark ให้สมาชิกได้ สิทธิประโยชน์ทางภาษี และหากพบว่าสมาชิกทำผิดก็ลงโทษโดยปรับหรือเพิกถอนความเป็นสมาชิก 2) มาตรการลงโทษโดยกฎหมาย คือ นำเอา หลักเกณฑ์ขององค์กรมาบัญญัติเป็นกฎหมาย

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 หาก มีผู้ใช้บริการรายใดผิดสัญญา ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตก็หยุดให้บริการและยังสามารถดำเนินคดีตามกฎหมายได้ ด้วย วิธีการนี้ใช้ได้ผลอย่างมากในต่างประเทศโดยเฉพาะวิธีการระงับข้อพิพาท เรื่อง ชื่อโดเมน (Domain Name) ในการใช้วิธีการระงับข้อพิพาทออนไลน์กับหน่วยงานของไอคานหรือที่เรียกว่า “Arbitration online^[1]”

ข) การรับรองมาตรฐานการดูแลของหน่วยงานเอกชน (Certification) วิธี นี้รัฐควรส่งเสริมให้ภาคเอกชนจัดตั้งองค์กรที่ดูแลเกี่ยวกับเรื่องสื่อ ลามกอนาจารและสิ่งที่มีผิดกฎหมายบนสื่ออินเทอร์เน็ต เช่นเดียวกับต่างประเทศ เช่น แนวคิดของประเทศออสเตรเลีย (Australian Model) รัฐบาลออสเตรเลียนำหลักเกณฑ์ “Code of Practice” ในเรื่องการจัดเรตติ้งของรายการทีวีของหน่วยงานเอกชน คือ ABA (Australian Broadcasting Authority) มาเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับสื่ออินเทอร์เน็ต กล่าวคือ The Australian Broadcasting Amendment (Online Service) Act. Of 1999 ซึ่งกำหนดให้ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตหรือหน่วยงานเอกชนต้องดำเนินการตาม “Code of Practice” ซึ่ง เป็นส่วนหนึ่งของกฎหมาย หากบริษัทหรือองค์กรใดไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ดังกล่าว หน่วยงานเฉพาะที่ตั้งขึ้นมาโดยรัฐบาล เอกชน และผู้ประกอบการก็จะมีมาตรการลงโทษทางสังคมในการสั่งให้ลบข้อความ (Clean Feed) ขึ้นบัญชีดำ (Black List) งดให้บริการ หรือส่งศาลดำเนินคดี ซึ่งเป็นมาตรการที่มีประสิทธิภาพมาก ใน ส่วนประเทศไทยนั้น กระทรวงไอซีทีที่อาจร่วมมือกับชมรมเว็บมาสเตอร์แห่งประเทศไทยหรือสมาคมผู้ดูแล อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย โดยยกระดับมาตรฐานขององค์กรดังกล่าวให้เทียบเท่ากับหน่วยงาน IWF (Internet Watch Foundation) ของประเทศอังกฤษ หรือ ABA ของ ออสเตรเลีย โดยหน่วยงานใหม่นี้เป็นการทำงานร่วมกันระหว่างรัฐบาล ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และหน่วยงานภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับอินเทอร์เน็ตในการดูแลสอดส่องว่า เว็บไซต์ใดที่มีเนื้อหาหรือพฤติกรรมที่มีผิดกฎหมายและเมื่อพบการกระทำความผิด หน่วยงานดังกล่าวจะมีบทลงโทษในทางองค์กรหรือในทางกฎหมาย โดยองค์กรนี้จะทำหน้าที่เหมือนตำรวจที่ตรวจตราบนอินเทอร์เน็ต (Cyber Patrol) นอกจากนี้ รัฐควรจัดให้มีการกำหนดระบบ “Web Trader Certification Scheme” ซึ่งรัฐและเอกชนจะมีการกำหนดเครื่องหมายรับรอง (Certification mark) ให้กับสมาชิกที่ดำเนินการสอดคล้องกับนโยบายของหน่วยงานดังกล่าว

สุดท้ายสำหรับการแก้ไขปัญหาเรื่องเว็บไซต์ที่หมิ่นพระบรมเดชานุภาพนั้น ผมมีความเห็นว่าควรใช้มาตรการ Self-Regulation เช่นกัน โดยสร้างมาตรการลงโทษทางสังคมโดยกระทรวงไอซีที (ในฐานะเจ้าภาพ) อาจทำวีดีโอคลิปเกี่ยวกับพระราชกรณียกิจของในหลวง และให้พลพรรคชาวสื่อเหลือง (รวมถึงสื่อแดงด้วย) ดาว์นโหลดลงเครื่องคอมพิวเตอร์ของตนเองและนำไปอัปโหลดใส่เว็บไซต์ที่หมิ่น พระบรมเดชานุภาพ ไม่ว่าจะ เป็น youtube หรือเว็บใดก็ตาม วันละ 3 ครั้ง (หลังอาหาร) คาดว่าเว็บที่นั่นคงล่ม

ภายในระยะเวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมง ซึ่งน่าจะดีกว่าการฟ้องศาล การปิดบล็อกเว็บไซต์หรือซื้อซอฟต์แวร์ราคาแพง
มา ซึ่งท่านจะเห็นด้วยหรือไม่แล้วแต่วิจารณ์ญาณของแต่ละคนครับ

[1] การทำอนุญาโตตุลาการออนไลน์ ซึ่งปัจจุบันมีหลายหน่วยงานที่รับข้อพิพาทด้านชื่อโดเมนได้แก่ WIPO, NAF, eRes, ADNDRC ฯลฯ